Temps Ordinari - Sisè diumenge

Per Administrador el dg., 13/02/2011 - 09:00

Sir,15-20
1Co 2,6-10
Mt 5,17-37

L'evangeli d'avui, continuant el del diumenge passat i de l'altre, és un fragment del Sermó de la Muntanya en què es contraposa quatre vegades l'ensenyament antic, de Moisès, de la Torà, amb l'ensenyament de Jesús. Curiosament aquest sermó en Lluc és pronunciat a la plana, però, aquí, comparat amb Moisès en el Mont Sinaí, Jesús exposa la novetat de la seva Llei també a la muntanya. El diumenge vinent encara se subratllaran dues noves contraposicions: "se us va dir... però jo us dic....".De sempre hi ha hagut una tensió en la relació de l'Antic Testament amb la fe cristiana. Basta recordar els problemes del primer concili de Jerusalem sobre si les normes jueves afectaven els cristians convertits del paganisme. A dos mil anys de distància, enmig de tota la problemàtica de Palestina i d'Israel, cal interpretar correctament el concepte de Terra Promesa, que és motiu o excusa d'ocupació i d'expropiació de terres dels palestins. No haurien de trencar els palestins cristians amb els conceptes de l'Antic Testament que donen argument als jueus enemics? El bisbe catòlic de Natzaret hagué de defensar i explicar novament la unió dels dos Testaments... La Terra Promesa, el Regne, no són unes fronteres, sinó Jesús, una comunitat, una manera nova de ser en el món, en tot el món.De fet, la novetat de Jesús potser semblaria justificar la ruptura. Així ho van considerar els fariseus, expulsant de la sinagoga els seguidors de Jesús. Per tant, els primers cristians, absolutament jueus, havien de trobar realment el lligam entre l'Antic, l'ensenyament antic rebut, i el Nou Testament.. La solució, expressada en l'evangeli de sant Mateu, és que s'arriba la plenitud de la Llei per la paraula i l'obra de Jesús en continuïtat amb l'Antic Testament. De manera que Jesús afirma en el text d'avui que no se'n perdrà ni una iota. Ara bé, Ell posarà punts a les is. En la lectura d'avui n'ha posat quatre. No sols no matar, sinó tampoc insultar. No sols no adulterar, ni tan sols cobejar la dona d'un altre. No repudiar la dona, ni casar-se amb una repudiada. No pretendre reforçar un compromís, afegint jurament a la paraula donada. El diumenge que ve continuarà amb dos mes: No sols no venjar-se segons Talió, sinó fer camí i donar la túnica a aquell que et demana. Finalment, no tan sols estimar els amics, sinó també els enemics. De fet, la Llei va essent considerada, al llarg de la història d'Israel, el decantament humà de l'experiència de Déu que fan Moisès, els profetes i els hagiògrafs (Torà, Nebiim, Ketubim). D'aquí el magnífic salm que hem cantat: "Feliços els homes que guarden el seu pacte i cerquen el Senyor amb tot el cor. Obre'm els ulls i podré contemplar les meravelles de la teva Llei". Complir la Llei és seguir els camins de Déu. Aquesta idea és absolutament palesa també en l'esmentada sisena contraposició de Jesús: cal estimar l'enemic perquè Déu ho fa. Sigueu perfectes com Déu és perfecte.Però, qui ha vist Déu? Ningú no l'ha vist mai, dirà sant Joan insistentment, si no és només el seu enviat. Per tant, si Mateu parla de continuïtat i plenitud, Joan radicalitza més, postulant com a previsió de Jesús l'experiència divina dels grans vidents. Basta considerar aquestes tres citacions: d'Isaïes diu Joan: *Isaïes parlava de Jesús... perquè havia vist la seva glòria*, Jn 12,41; d'Abraham afirma Jesús mateix: *Abraham, el vostre pare, s'entusiasmà esperant de veure el meu dia, el veié i se'n va alegrar*, Jn 8,56, i diu de Moisès: *Si creguéssiu Moisès, em creuríeu a mi, perquè ell va escriure de mi*, Jn 12,46. Per tant, cap d'ells no ha vist Déu, sinó només Jesús, la seva hora, el seu dia. I, sense saber-ho, van testimoniar-lo. En definitiva, l'Antic Testament seria Jesús, és Jesús, la vertadera revelació del Pare.Així, el sermó de la muntanya invita a fer les coses segons Déu, previst pels profetes i realitzat i dit per Jesús. En Ell reposa Déu, que és el qui estima, i la seva persona resumeix la Llei, essent Ell camí de Déu, veritat de Déu i vida de Déu. De nosaltres podem dir, segons sàviament ens referia la segona lectura: *A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins el més profund de Déu* i conforme rebla la carta de sant Joan: *A Déu, no l'ha vist mai ningú, però si ens estimem , ell està en nosaltres i, dins nostre, el seu amor ha arribat a la plenitud*.. (1Jn 4,12).

ETIQUETES
NOU TESTAMENT ANTIC TESTAMENT LLEI